Η ημέρα του παιδιού (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 24 Νοεμβρίου, 2021

Στην εποχή μας έχουν καλυφθεί σχεδόν όλες οι ημέρες του ημερολογιακού έτους με διάφορες αφιερώσεις. Μία από αυτές, την 20ή Νοεμβρίου, είναι η αφιερωμένη στα παιδιά, αυτά που με περισσή υποκρισία διακηρύσσουμε ότι είναι το μέλλον και κοπτόμαστε ότι γι' αυτά κάνουμε τα πάντα. Βέβαια συνήθως εννοούμε, αν και δεν αφήνουμε να φανεί ξεκάθαρα, ότι κάνουμε τα πάντα για τα δικά μας παιδιά και μόνο. Υπάρχουν όμως και άλλα παιδιά, για τα οποία δείχνουμε παγερή αδιαφορία, αν και γνωρίζουμε τις τραγικές συνθήκες υπό τις οποίες βιώνουν. Προσεγγίζοντας την τραγική πραγματικότητα με λογοτεχνική διάθεση αποκαλούμε συνήθως αυτά «Παιδιά ενός κατώτερου θεού». Φαίνεται ότι αυτός δεν νοιάζεται, όπως ο δικός μας θεός για την τύχη τους. Αριστοτεχνικά συγκαλυμμένη στην άποψη αυτή είναι η αρρωστημένη πεποίθηση του προτεσταντικού κόσμου ότι η υλική ευμάρεια των δυτικών χωρών είναι απόρροια θείας ευλογίας! Βέβαια ο σύγχρονος δυτικός άνθρωπος δεν πολυπιστεύει στον Θεό, όμως δεν χάνει ευκαιρία να τον επικρίνει για την αθλιότητα που επικρατεί σε μεγάλη έκταση του πλανήτη. Ας παραθέσουμε κάποια στοιχεία, τα οποία αποκρύπτονται επιμελώς από εκείνους, που υποτίθεται ότι χρέος έχουν να ενημερώνουν για τα συμβαίνοντα το ευρύ κοινό. Βέβαια ας μη επιρρίψουμε αποκλειστικά την ευθύνη σ' αυτούς. Πρέπει να δεχθούμε ότι σύγχρονος δυτικός άνθρωπος δεν έχει διόλου διάθεση να βλέπει να εκτυλίσσεται στην μικρή οθόνη, στην οποία είναι καθηλωμένος, το δράμα των συνανθρώπων του! Κάποτε ο μεγάλος Γάλλος ανθρωπιστής του 20^{ου} αιώνα, ο Ραούλ Φολλερό, έλαβε επιστολή από Γαλλίδα συνοδευόμενη από επιταγή. Έγραφε η κυρία: «Σας αποστέλλω αυτό το ποσόν για τους δυστυχείς Αφρικανούς, σας παρακαλώ όμως να μη ξαναδημοσιεύσετε φωτογραφίες με σκελετωμένα παιδιά»! Ο Φολλερό επέστρεψε την επιταγή γράφοντας: «Θα την δεχθώ, όταν μάθετε να αγαπάτε»! Συμπέρασμα: Η τραγωδία, που εκτυλίσσεται στον πλανήτη είναι απόρροια έλλειψης αγάπης για τον συνάνθρωπό μας, απόρροια του εγωκεντρισμού μας και της φιλαυτίας μας. Παραθέτουμε κάποια τραγικά στοιχεία.

Δέκα εκατομμύρια (10.000.000) παιδιά, μια Ελλάδα, πεθαίνουν ετησίως από πείνα και ασθένειες, οι οποίες στις οικονομικά ανεπτυγμένες χώρες αντιμετωπίζονται κατ' οίκον με φθηνά φάρμακα και ίσως χωρίς ιατρική εξέταση. Η γαστρεντερίτιδα είναι μία από αυτές τις ασθένειες. Ένα δισεκατομμύριο συνάνθρωποί μας (1.000.000.000) δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Υδρεύονται από νερά, όπως και τα άλογα ζώα, τα οποία δεν συγκρατούνται βέβαια να μη κάνουν τη φυσική τους ανάγκη, ενώ πίνουν. Άλλη αιτία θανάτου είναι ασθένειες, οι οποίες έπαψαν πλέον να

προσβάλλουν τους ευπόρους, λόγω προγραμματισμένου εμβολιασμού των παιδιών. Στην Αφρική και στην Ασία όλα τα προγράμματα εμβολιασμού των παιδιών απέτυχαν, επειδή στάθηκε αδύνατο να συγκεντρωθούν τα απαιτούμενα για την προμήθεια των εμβολίων ποσά! Δεν γνωρίζω, αν στον αριθμό, που παρέθεσα, περιλαμβάνονται και τα παιδιά, θύματα πολεμικών συρράξεων (οι παράπλευρες απώλειες), τις οποίες υποδαυλίζουν οι ισχυροί για την εξυπηρέτηση αθλίων οικονομικών συμφερόντων.

Σύμφωνα με στοιχεία της UNICEF, ένα εκατομμύριο (1.000.000) παιδιά, αμφοτέρων των φύλων, εισάγονται κατ' έτος στο κύκλωμα παιδικής πορνείας, προκειμένου να αναπληρωθούν τα κενά που αφήνουν άλλα, που αναχωρούν από τον βίο πριν την ενηλικίωση, λόγω των φρικτών συνθηκών. Και βέβαια δεν είναι πελάτες μόνο κάτοικοι των χωρών, στις οποίες ανθεί η παιδική πορνεία, αλλά και αλλοδαποί. Εύποροι του οικονομικά ανεπτυγμένου κόσμου απολαμβάνουν την ικανοποίηση της ακόρεστης διαστροφής τους εγκληματώντας σε βάρος παιδιών. Και επειδή δεν είναι εύκολη η συχνή μετάβαση στους «παραδείσους του σεξοτουρισμού» κυκλώματα παιδικής πορνείας έχουν στηθεί και στις πλούσιες χώρες. Κατά καιρούς ξεσπά κάποιο σκάνδαλο, το οποίο όμως σπεύδουν οι πάντες συνωμοτικά να συγκαλύψουν. Οικονομικοί παράγοντες, πολιτικοί, «διανοούμενοι» και κληρικοί οι πρωταγωνιστές στα βίτσια, τα οποία τείνουν να αποκτήσουν νομιμότητα στο ευρωπαϊκό έδαφος στο όνομα των δικαιωμάτων! Και το Βατικανό δαπανά υπέρογκα ποσά, για να συγκαλύψει εκείνα κληρικών του, που δοκιμάζονται από την «αλάθητη» απόφαση του Βατικανού να επιβάλει την αγαμία του κλήρου. Και η πρόεδρός μας κάλεσε τον Πάπα να έλθει στη χώρα μας!

Τραγικός είναι ο αριθμός των παιδιών που εργάζονται από τη νηπιακή ηλικία, προκειμένου να εξασφαλίσουν ένα πιάτο φαγητό στην οικογένειά τους ή να ανακουφίσουν τον πατέρα τους από επαχθή δανεισμό. Τα προϊόντα της παιδικής εργασίας διατίθενται πάμφθηνα στις ανεπτυγμένες χώρες, οι οποίες έχουν, δια των κυβερνήσεων, υιοθετήσει την άθλια οικονομία της αγοράς, η οποία σωρεύει υπερκέρδη στους πλουτοκράτες και εντείνει το πρόβλημα της ανεργίας, συστατικό γνώρισμα του καπιταλιστικού κόσμου. Αλλά ποιος από μας θα αρνηθεί να αγοράσει ένα προϊόν, παραγόμενο από παιδί με χονδρά και όχι τρυφερά δάχτυλα όπως του δικού μας παιδιού.

Εμείς κάνουμε τα πάντα για το παιδί μας, να μη του λείψει τίποτε. Αυταπατόμαστε ή αυτοδικαιωνόμαστε μη θέλοντας να συνειδητοποιήσουμε ότι εν πολλοίς συμβάλλουμε στο να καταστήσουμε δυστυχισμένα τα παιδιά μας. Εν πολλοίς τα αντιμετωπίζουμε ως ζώα προς πάχυνση. Δεν είναι μεταφορικός ο λόγος, αφού εντείνεται συνεχώς το υπέρβαρο και η παχυσαρκία της παιδικής ηλικίας. Και βέβαια διαχωρίζω την περίπτωση που αυτή οφείλεται σε κακή (όχι ανεπαρκή) διατροφή, καθώς η φτώχια μαστίζει και τον κόσμο της ψεύτικης ευτυχίας. Η ολιγοτεκνία

οδηγεί στην αντιμετώπιση των τέκνων ως αντικειμένων λατρείας, για τα οποία γίνονται μεγάλες θυσίες. Οι κοινωνικές δομές που έχουν επικρατήσει με θεσμοθετήσεις του αστικού κοινοβουλίου αποξένωσαν τα μέλη της πυρηνικής οικογένειας. Οι γονείς καταγίνονται με την εξασφάλιση του επιουσίου, όπως αυτό καθορίζεται από τον καταναλωτικό, δηλαδή σπάταλο βίο, τη λατρεία του καπιταλισμού. Τα παιδιά έχουν πολλά όχι όμως τους γονείς. Δάσκαλος πρώτος η μικρή οθόνη με το πλήθος των «παιδικών» εκπομπών, που δηλητηριάζουν τις παιδικές ψυχές. Δάσκαλος δεύτερος ο υπολογιστής, μέσω του οποίου οι έφηβοι εισέρχονται στον λαβύρινθο του διαδικτύου αδυνατώντας να βρουν στη συνέχεια την έξοδο. Η εφηβική κατάθλιψη γνωρίζει έξαρση, την οποία γνωρίζουν μόνο οι ειδικοί και οι γονείς των θυμάτων. Οι εξαρτησιογόνες ουσίες κατακτούν έδαφος σε έναν κόσμο που προπαγανδίζει την ωριμότητα της κρίσης των νέων πριν από την ώρα της. Δημαγωγοί εξωθούν τους νέους να ζήσουν τη ζωή τους με επίκεντρο τον πανσεξουαλισμό, ο οποίος οδηγεί σε πληθώρα εκτρώσεων από την εφηβική ακόμη ηλικία και αδυναμία, στη συνέχεια, στη συγκρότηση οικογένειας, η οποία βάλλεται πανταχόθεν με πλήθος νόμων «δικαιωματικών». Και ενώ η κατάσταση στις δυτικές κοινωνίες είναι τραγική με πλέον απειλητικό το πρόβλημα της δημογραφικής γήρανσης, οι «επαΐοντες» καθησυχάζουν με τη διαβεβαίωση ότι όλα βαίνουν καλώς σ’ όλη την έκταση του πλανήτη.

Θα γιορτάσουμε του χρόνου πάλι την ημέρα του παιδιού. Στο μεταξύ έχουμε όλη την ευχέρεια να κακοποιούμε όχι μόνο τα άλλα, αλλά και τα δικά μας.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»